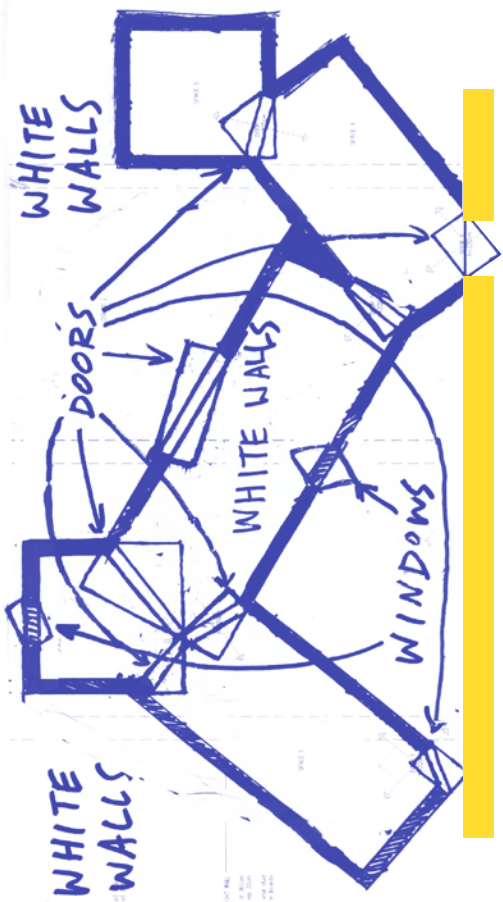

MUSEUM BOIJMANS
VAN BEUNINGEN

OSCAR TUAZON

SENSORY SPACES

08.06.13
29.09.13

SENSORY SPACES

Sensory Spaces is de titel van een reeks solotentoonstellingen in de Willem van der Vorm Galerij, de tentoonstellingsruimte in het entreegebied van het museum. Voor iedere editie wordt één kunstenaar gevraagd om de architecturale eigenschappen van de ruimte op een verrassende manier naar zijn hand te zetten.

Sensory Spaces is a series of commissioned solo projects presented in the Willem van der Vorm Gallery, located in the museum's entrance hall. Artists are invited to respond to the architectural qualities of the space, emphasizing notions of transformation and surprise.

Oscar Tuazon (Seattle 1975) onderzoekt de beeldende kunst vanuit de architectuur. Met een vaste verzameling materialen maakt hij vrijstaande, sculpturale composities. Hij creëert omgevingen waarmee hij vraagtekens plaatst bij de gebruikelijke manieren van bouwen; terwijl architectuur is gericht op het vinden van oplossingen, zijn de oplossingen die Tuazon met zijn werk biedt nooit écht bevredigend en roepen ze tal van vragen op.

Tuazon maakt geometrische constructies van industriële en natuurlijke materialen en onderzoekt hiermee de beginnelen van de minimalistische kunst. Met zijn werk trotseert hij echter het streven naar zuiverheid dat ten grondslag ligt aan het minimalisme. Hij kiest ervoor om bij de constructie geen industriële machines te gebruiken die perfectie leveren, maar maakt juist alles met de hand, waarbij hij improvisatie, instabiliteit en onconventionele oplossingen niet uit de weg gaat. Daardoor verschuift de nadruk in zijn werk van het idee naar het proces, van de theorie naar de mens.

4 Tuazon vindt de inspiratie voor zijn onorthodoxe oplossingen in de ruige bouwsels van ‘vonu’-gemeenschappen die kiezen voor een bestaan aan de rand van de samenleving. Vonu staat voor een manier van leven ‘buiten het zicht, het gehoor en de gedachten van minder vrijdenkende mensen’. De wetteloze, zelfvoorzienende manier van leven die hoort bij deze radicale daad van afzondering, leidt tot een situatie waarin voor alle zelfgebouwde constructies simpelweg de bouwmaterialen worden gebruikt die voorhanden zijn. Hout, beton, neonlampen, plexiglas, balken, glas, triplex, staal, gipsplaten en andere materialen die in zwang zijn op bouwplaatsen, vormen de leidraad voor een doe-het-zelf-achtige kijk op het bestaan. Functie bepaalt vorm. Vorm die niet beantwoordt aan een of andere architectonische doctrine. Formele en functionele eigenschappen zonder bepaalde nuttigheden, zoals comfort. Functionele objecten met niet slechts één enkele gebruiksfunctie. Sculpturen die zich niet als sculpturen gedragen.

Tuazons beelden zijn niet alleen bedoeld om naar te kijken. Je kunt ze ook fysiek ervaren: ze vragen erom aangeraakt te worden. Ze willen betreden worden en veranderen dan in een openbare, gemeenschappelijke ruimte. Hierdoor blijft het in het midden of Tuazons werk nu ruimte inneemt of zelf creëert. Tuazon scheidt een wereld die zowel praktisch is als disfunctioneel, zowel vertrouwd als verrassend. De bouwsels kunnen verwarring veroorzaken of juist geruststellen en bescherming bieden: een huis als schuilplaats, een schuilplaats als sculptuur, een sculptuur als ruimte.

OSCAR TUAZON

Oscar Tuazon (Seattle 1975) investigates sculpture by architectural means, building environments that offer both architectural solutions and critical perspectives. Freestanding sculptural compositions made from a palette of materials question established patterns of construction. Whereas architecture is all about solutions, Tuazon’s work offers solutions that are never completely satisfactory, simultaneously posing questions.

Tuazon re-examines Minimalist art through the use of industrial and natural materials, organised within geometric structures. Nevertheless, his work overcomes the Minimalist principle of striving for purity: the use of industrial machinery as a vehicle to reach perfection is substituted by a hands-on mode of operation that includes improvisation, precariousness and unconventional solutions. By so doing, the centrality shifts from the idea to the process, from the theory to the human being.

For his unconventional solutions, Tuazon looks at the utilitarian constructions of outsider communities, namely ‘vonu living’, a practice that emphasises finding ways to live beyond the ‘sight, sound and mind of those who will not live-and-let-live’. The liberal lifestyle of self-sufficiency that comes with this radically reclusive act leads to a situation in which readily available basic resources determine the construction of everything that is made. Materials such as wood, concrete, neon lamps, Plexiglas, beams, glass, plywood, steel, sheetrock, conventionally employed at construction sites, constitute the manual of a do-it-yourself vision of life. Function determines form. Forms that do not respond to architectural doctrine. Formal and functional properties free of utilitarian elements such as comfort. Functional objects with not one specific use. Sculptures that don’t act as sculptures.

5 Tuazon’s sculptures are not merely to be looked at. They are open for a physical experience as well: they ask to be touched, even challenged. They invite to be entered, thereby transforming into a public, communal space. We don’t really know whether Tuazon’s work occupies or creates space. Tuazon creates a world that is at the same time practical and dysfunctional, familiar and surprising. The structures can stimulate disorienting experiences or, on the contrary, offer assurance and protection: a home that is a shelter, a shelter that is a sculpture, a sculpture that is a space.

Francesco Stocchi, conservator Moderne en Hedendaagse kunst van Museum Boijmans Van Beuningen, interviewt Oscar Tuazon

FS: Kun je het project beschrijven dat je in het Museum Boijmans Van Beuningen presenteert, en wat was je motivatie? Is het op een of andere manier verwant aan eerder werk?

OT: Een paar jaar geleden heb ik een heel eenvoudig werk gemaakt met de titel White Walls. Het was niet meer dan een drempel, een doorgang door een muur. Ik stond te kijken van het resultaat. Het maakte van zo'n alledaagse handeling als het lopen van de ene naar de andere kamer een vreemd beladen en heel bewuste beleving. Het was gewoon een deur, toch? Maar tegelijkertijd is het een kunstwerk waardoor je door een muur heen kon lopen. Voor mij zijn dat de interessantste objecten of ruimtes: tegelijk magisch en alledaags. Bij het project in het Boijmans wil ik ontdekken hoe ver ik daarin kan gaan.

FS: Kun je wat meer vertellen over hoe de pragmatische constructies die je interesse hebben (koepels, schuilplaatsen enz.; plekken die voortkomen uit bepaalde behoeften) transformeren tot een kunstwerk?

6 OT: Wat mij boeit aan 'illegale architectuur' is dat men daarbij zo koppig blijft beweren dat de ruimtes waar we aan gewend zijn, niet goed genoeg zijn en dat de bebouwde omgeving van de grond af aan en met de hand moet worden herbouwd. Dat heeft niets met idealisme te maken, maar is het gevolg van een uiterst kritische en individualistische omgang met de ruimte. Ik heb het over mensen die hun huis slopen en zelf proberen uit te vinden wat een huis nu eigenlijk is - eerlijk gezegd pas ik gewoon een aantal van die methoden en problemen toe op tentoonstellingsruimtes.

FS: De sculptuur is zelf een ruimte. Neemt ze ruimte in de zaal in of creëert ze juist ruimte? Waar ben je op uit?

OT: Idealiter zou het werk niet te onderscheiden moeten zijn van de ruimte eromheen.

FS: Geen enkel kunstwerk en met name geen enkele sculptuur is los te zien van de ruimte waarin het staat, al beschouw je je werk zelden als 'site specific'. Ik bedoel: je denkt niet over een kunstwerk na in de context van één specifieke plek. Is een werk in staat om op elke mogelijke ruimte te reageren?

OT: Ik gebruik veel gereedschap dat 'site specific' is, ik gebruik architectonische technieken waar ik ze kan gebruiken, maar die dingen hebben geen enorme ideologische waarde voor mij. Mij maakt het niet uit of iets dat voor een bepaalde locatie is gemaakt ergens anders wordt geplaatst. Als het

Oscar Tuazon, Dead Wrong, 2011/2012, courtesy: Oscar Tuazon

Tentoonstelling / Exhibition: Minimal Myth, Museum Boijmans Van Beuningen, 2012). Foto / Photo: Lotte Stekelenburg

Oscar Tuazon, White Walls, 2011/2012, courtesy: Oscar Tuazon en / and Galerie Eva Presenhuber, Zurich

Collectie / Collection: Aishti Foundation. Foto / Photo: Stefan Altenburger Photography, Zurich

Oscar Tuazon, Raped Land en / and The Trees, 2011, courtesy: Oscar Tuazon en / and Galerie Eva Presenhuber, Zurich

Foto / Photo: Oscar Tuazon

Q&A with Francesco Stocchi, curator Modern and Contemporary art at Museum Boijmans Van Beuningen, and Oscar Tuazon

FS: Could you describe the project you are presenting at Museum Boijmans Van Beuningen and what brought you to it? Is it specifically related to a previous work?

OT: A couple of years ago I did a very simple work called White Walls - it's a threshold, a passage through a wall. I was surprised with the result, it made this very mundane act of walking from one room to another into a strangely charged, very conscious experience. It's just a door, right? But at the same time it's an artwork that actually allows you to pass through a wall. To me the most interesting objects, or spaces, are like that - simultaneously magical and banal. For the project at Boijmans I want to see how far I can go with this.

FS: Could you elaborate on the passage between the pragmatic constructions you are interested in (domes, shelters, etc.), which arise out of specific necessities, and their transmutation into an artwork?

7 OT: My interest in 'outlaw architecture' is in this stubborn insistence that the spaces we're used to aren't sufficient, that the built environment needs to be rebuilt from the bottom up, by hand. This isn't a utopian idea at all, it comes out of a very critical and individualistic engagement with space. I'm talking about people who tear their house apart and try to reinvent what a house really is - to be honest I've just tried to apply some of those practices and problems to exhibition spaces.

FS: The sculpture is a space in itself. Does it occupy space in the room or does it create space? What is your intention?

OT: Ideally the work shouldn't be distinguishable from the space around it.

FS: The artwork, especially the sculpture, is inseparable from the space it inhabits, though you rarely think in 'site specific' terms - meaning, you don't think of an artwork as made to exist in a specific place. Is the work able to respond to any space one chooses?

OT: I use a lot of 'site specific' tools, I use architectural techniques when I need them, but I don't feel those things have a huge ideological value for me. It really doesn't matter to me if something developed for a specific site moves somewhere else. If it's strong enough it'll be fine. You ever hear of someone buying a house and then picking it up and moving it across town to another site? I think of it a bit like that.

werk sterk genoeg is valt het heus wel op z'n plek. Ken je die verhalen van mensen die een huis kopen en het dan van de grond hijsen en ergens anders weer neerzetten? Zo denk ik er ongeveer over.

FS: *Brancusi beschouwde zijn sokkels als sculpturen, verwisselde ze, gaf ze een naam, een waarde enz. Carl Andre veranderde zijn sculpturen in sokkels en maakte zo van de bezoeker misschien wel een levende sculptuur wanneer die er overheen liep. Onderzoek jij ook die relatie tussen sculptuur en sokkel? Als een werk de ruimte voltooit, waar houdt het werk dan op?*

OT: Een werk van Carl Andre stelt niet veel voor tenzij je er op gaat staan. En als je ervan uitgaat dat een sculptuur en een sokkel gelijkwaardig zijn, nou, dat betekent volgens mij gewoon dat het dingen zijn die van elkaar afhankelijk zijn, de een kan niet zonder de ander. Een sokkel is op zich duidelijk een fragmentarisch, onvolledig deelobject - maar een sculptuur is dat ook.

FS: *Nut of gebruikswaarde lijkt in jouw denken een centrale plaats in te nemen. Hoe sta jij tegenover de erfenis van het modernisme, dat daar juist niets van moest hebben? Zou je zeggen dat de autonomie van het kunstwerk een illusie is? Een kunstwerk is afhankelijk van allerlei factoren, zoals het moment en de plek waar het te zien is, de ruimte, wat daar nog meer in aanwezig is, enz.*

8

OT: Dat is precies wat ik bedoel: een sculptuur alleen is nogal sneu. Of eigenlijk moet ik zeggen dat de beeldhouwkunst onder het modernisme is behandeld als iets heel kwetsbaars dat zijn eigen regels stelt en een complete infrastructuur nodig heeft: verlichting, wanden, teksten, ruimtes die speciaal voor objecten zijn ontworpen. Ik vind dat allemaal onzin. Volgens mij moet een sculptuur in staat zijn naar buiten te treden en zich in de echte wereld te handhaven, net als iedereen. En dan moet je gaan nadenken over nut en bruikbaarheid.

FS: *Je hebt ooit gezegd: 'De stoel is het moeilijkste probleem in de beeldhouwkunst.' Dat deed me denken aan Mies van der Rohes uitspraak: 'Een stoel is een erg lastig voorwerp. Een wolkenkrabber is bijna gemakkelijker. Daarom is de Chippendale zo beroemd.' Als een stoel niet wordt ontworpen om prettig op te kunnen zitten, is het dan wel een stoel?*

OT: Grappig, ik kende die uitspraak niet. Maar inderdaad is het maken van een stoel die werkelijk functioneel, comfortabel en mooi om te zien is vermoedelijk het moeilijkste ontwerpprobleem ter wereld. Maar ik ben geen ontwerper en tot nu toe is iedere stoel die ik heb geprobeerd te maken in dat opzicht een jammerlijke mislukking geworden. Ik hoop dat ik het ooit zal snappen. Maar als je een stoel als sculptuur bouwt, doet het er niet toe of hij niet prettig zit - waar het om gaat is dat je iets

FS: *Brancusi intended his pedestals as sculptures, interchanging them, given them a name, a value, etc. Carl Andre turned his sculptures into pedestals, making, maybe, the visitor a living sculpture once he walks on them. Are you interested in examining this relationship between the sculpture and the pedestal? If the work completes the space, where does the work end then?*

OT: A Carl Andre isn't much of anything until you step on it. And when you assume an equivalence between a sculpture and a pedestal - well, to me that just means they're co-dependent objects, they need each other. A pedestal is obviously a fragmentary, partial, incomplete object on its own - but so is a sculpture.

FS: *The notion of utility seems central to your thinking. How do you relate to the legacy of Modernism which annihilates use? Would you say the autonomy of the artwork is illusory, depending on multiple factors such as the time and place where it is presented, the space, the physical presences etc.?*

OT: That's what I mean - a sculpture on its own is pretty pathetic. Or I guess what I should say is that sculpture during modernism has been treated as a really fragile thing with its own set of rules, which needs all of this infrastructure - the lights, the walls, the texts, spaces designed specifically for objects. I don't buy that, I'd say a sculpture should be able to go out and deal with the real world like the rest of us do. So in that case you have to think about utility.

9

FS: *You once said 'a chair is the most difficult sculptural problem' which reminded me of Mies van der Rohe's 'A chair is a very difficult object. A skyscraper is almost easier. That is why Chippendale is famous.' If a chair is not conceived to be comfortable, is it really a chair?*

OT: That's funny, I'd never heard that quote. Definitely making a chair which is actually functional, comfortable and attractive has got to be the hardest design problem there is. But I'm no designer, and so far every chair I've attempted to make has been an abysmal failure in that regard. I hope I'll get it one day. But if you're building a chair as a sculpture I think it's okay if it's uncomfortable - what is interesting is to create something that engages with the body. And what's really fascinating about a chair as a sculpture is in its indeterminacy as an object: is it a functional object? Is it a sculpture, a work of art? Is it an image? All of which change depending on whether you're sitting in it, looking at it, or thinking about it. That's kind of an annoying, uncomfortable problem, so it stands to reason that a sculpture of a chair is going to be a bit of a pain to sit in.

FS: *The problem of sculpture is not the only one you're interested in. There seems to be painting involved as well. Let's talk about these doors/windows/passages you've been working on lately.*

creëert dat een relatie aangaat met het lichaam. En wat echt fascinerend is aan een stoel als sculptuur is dat het een voorwerp is waarvan je niet goed weet wat het is. Is het een functioneel object? Is het een sculptuur, een kunstwerk? Is het een afbeelding? Dat hangt er maar vanaf of je erop zit, ernaar kijkt of erover nadenkt. Dat is een beetje een irritant, ongemakkelijk probleem. Dus het is niet zo raar als een sculptuur van een stoel niet lekker zit.

FS: *Je bent niet alleen geboeid door het probleem van de beeldhouwkunst. Ook de schilderkunst lijkt een woordje mee te spreken. Laten we het eens hebben over die deuren/ramen/doorangen waar je de laatste tijd zo mee bezig bent.*

OT: Behalve deuren maak ik ook vensters. Ik ben beeldhouwer, het maken van afbeeldingen of voorstellingen heeft me nooit geboeid, maar van tijd tot tijd heb ik wel schilderijen gemaakt. Ik benader het maken van een schilderij net zo als wanneer ik iets heel anders maak: als een kwestie van materiaal en proces. Hoe het eruit ziet doet er niet zo toe. Ik bouw schilderijen. Dus een raam is een geweldig schilderij, het is min of meer onzichtbaar, iets dat er ieder uur weer anders uitziet, een voorwerp dat je nooit helemaal uit z'n context kunt halen - het is iets wat je niet echt kunt zien.

FS: *Wat is voor jou het belang van vergissingen en mislukkingen?*

10

OT: Nou kijk, volgens mij is het niet zo moeilijk om iets te maken wat doet wat het volgens jou moet doen. Het is lastiger, en ook interessanter, om situaties te creëren waarvan je niet weet waar ze op uit zullen draaien. Dus persoonlijk vind ik dat een aangename werkomgeving: als je geen flauw benul hebt wat er gaat gebeuren. Ik ben als mislukkeling geboren, daar kan ik niet veel aan veranderen. Maar vergissingen houden een werk wel zo interessant.

FS: *Het voelt goed om een werk te maken, zeg je. Het is een fysieke inspanning. Moet het er ook goed uitzien? Hoe belangrijk is voor jou het esthetische voorkomen van een werk?*

OT: Ik probeer me zo min mogelijk zorgen te maken over hoe een ding eruitziet. Het probleem met het nemen van beslissingen op grond van esthetische overwegingen is dat je onvermijdelijk een eigen stijl begint te ontwikkelen. En voor mij schuift zo'n eigen handschrift altijd tussen je blik en het ding zoals het werkelijk is. Ik vind het veel interessanter om anonieme objecten te maken, dingen die er helemaal niet uitzien als een kunstwerk.

OT: Along with the doors I've made windows. I'm a sculptor, I've never been interested in making images, but from time to time I've made paintings. I approach making a painting like making anything else, as a question of materials and process, and what it looks like doesn't much matter, I build paintings. So a window is a great painting, it's kind of invisible, something that looks different from hour to hour, an object you can't ever really separate from its context - it's a thing you can't really see.

FS: *What do mistakes/failure mean to you and how important are they?*

OT: Well you know I think it's pretty easy to make something that does what you say it's going to do. It's a bit harder, and more interesting, to create situations where the outcome is uncertain. So personally, that's an enjoyable work environment for me, not knowing what the hell is going to happen. I was born a fuck-up, I can't much help that. But mistakes leave something interesting in the work.

FS: *To make a work feels good, you say. It is a physical act. Does it have to look good as well? How much importance you attach to its aesthetic presence?*

OT: I try not to spend any time worrying about how a thing looks. The problem with making decisions based on aesthetics is that inevitably you start to develop a style, and to me that kind of signature always gets in the way of looking at a thing as it is. It's much more interesting to me to make anonymous objects, things which don't appear as artworks at all.

11

Tekst / Text
Francesco Stocchi

Redactie / Editing
Rianne Schoonderbeek
Gerard Forde

Ontwerp / Design
COUP

Met dank aan /
With the generous
support of:

A
O M
D M
O

In samenwerking met /
In cooperation with
Galerie Eva Presenhuber, Zurich
en / and Maccarone Gallery,
New York

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of open-
baar gemaakt, in enige vorm, of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved.
No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system, or transmitted in any form or
by any means, electronic, mechanical, photocopying,
recording or otherwise, without the prior written
permission of the publisher.

© 2013 Museum
Boijmans Van Beuningen

Op arttube.nl is een video
over Oscar Tuazon te zien /
On arttube.nl you can watch
a video on Oscar Tuazon

museum van
boijmans beuningen

Museumpark 18-20
NL-3015 CX Rotterdam
+31 (0)10 44 19 400
www.boijmans.nl

NEXT: SABINE HORNIG VANAF / FROM 12.10.13